ŠANCE NA LÁSKU

Suzanne Enoch

ŠANCE NA LÁSKU

Suzanne Enoch

2012

DOMINO

Copyright © 2008 by Suzanne Enoch
Translation © 2012 by Eva Fuková
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena či přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BEFORE THE SCANDAL,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2008,
přeložila Eva Fuková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2012

ISBN 978-80-7303-686-7

1. kapitola

Plukovník Phineas Bromley si uvědomoval, že ho nečeká ráj na zemi. Po deseti letech strávených na bojištích ve Španělsku mu jakékoliv místo připadá nádherné. Když však přejel most přes řeku Ouse a ocitl se na pozemku Quence Parku, měl dojem, jako by vstupoval do pekla.

V posledních dvou letech se mu přátelé, nyní již bývalí vojáci, ve svých dopisech občas zmiňovali o stavu nemovitosti, kterou jeho rodina zdědila po předcích. Věděl tedy, že je potřeba opravit ploty a střechou v obilnici protéká voda. I přesto panství nacházející se uprostřed Východního Sussexu stále vypadá hezky, ale on téměř nevnímá svěží zelenou trávu ani čistý vzduch. Deset let tady nebyl. Ta doba mu připadala velice dlouhá a zároveň příliš krátká.

Nervozita, která se ho zmocnila ještě předtím, než si v Uckfieldu najal jediný dostupný dopravní prostředek, přerostla ve velký strach. Nevadí mu, že před sídlem Quenceových zastaví se starodávným vozem na seno, do něhož je zapřažený starý šedý kůň. Děsí se, co ho čeká uvnitř.

Vsunul ruku do kapsy saka a dotkl se dopisu od své mladší sestry, který obdržel před šesti dny, kdy ještě sloužil u První královské kavalerie. Okamžitě zažádal o dovolenou a vydal se na cestu. Přestože znal obsah psaní zpaměti, četl ho znovu a znovu. Stálo v něm, že jejich nejstarší bratr William, vikomt Quence, vážně onemocněl. A jestli ho chce ještě vidět živého, má se co nejdříve vrátit domů.

Přestal myslet na to, jak směšně asi vypadá. Ujížděl po hlavní cestě k sídlu, které kdysi bylo jeho domovem, a snažil se nevnímat svůj zrychlený dech a bušící srdce. Nezáleží na tom, jak se právě cítí. Nyní je nejdůležitější, aby nepřijel příliš pozdě.

Bílý dům s vysokými úzkými okny a typickým asymetrickým půdorysem stál na nízkém kopci s výhledem na jezírko a rozlehlou zahradu se zříceninou a rozpadající se mramorovou sochou Apollona. Bývalo to krásné místo, kde žila vysoká a lišky. Když byl malý chlapec, představoval si, že se tam někde skrývá pohádkový obr.

Na okamžik zavřel oči. Než odsud odjel, před tím skandálem, zde nechyběla ani princezna. Tmavooká Alysa Donnellyová. Celé ty roky o ní neslyšel. Pokud vše postupovalo podle jejích plánů, teď je vdaná za nějakého prince nebo vévodu. V patnácti letech měla o své budoucnosti velice jasnou představu. Phineas se usmál, ale hned zase zvážněl. Starosti mu dělá současnost.

Dům potřebuje novou omítku a na zahradě by se měly prořezat stromy, ale jinak Quence Park vypadá stejně, jako když ho viděl naposledy – což mu připadá zvláštní, protože on se cítí úplně jinak. Samozřejmě až na hlodavý pocit viny. Ten ho provází posledních deset let a nejspíš si ho s sebou vezme i do hrobu. Jako by měl na sobě starý kabát, který je sice dost volný, takže může dýchat, ale současně je příliš těžký a každé nadechnutí ho stojí značné úsilí.

Zamířil po točité příjezdové cestě k domu. Jakmile před ním zastavil, ze stáje vyběhl čeledín. Phineas seskočil na zem. „Zařiď, aby někdo odvezl vůz zpátky do hostince v Uckfieldu," řekl a prošedivělý muž uchopil uzdu.

„Ano, pane," přitakal čeledín. Zvědavě se na něho podíval a odváděl koně pryč.

K hlavnímu vchodu vedlo široké žulové schodiště, z každé strany stála socha gryfa. Phineas vystoupal nahoru a sotva zastavil, dveře se otevřely.

„Dobrý večer, Digby," pozdravil bělovlasého majordoma s orlím nosem. Digby byl starý už před deseti lety a teď připomínal bledou sochu s přísným výrazem.

Sluha zamrkal. „Pane Phineasi? Panebože! Pojďte dál, pane."

Nikdo ze služebnictva neměl černou pásku na rukávě a nikde nevisely černé závěsy. Phineas si pomalu oddechl. Jeho nejhorší obavy se naštěstí nenaplnily, což ovšem neznamená, že ho neče-

kají nepříjemnosti. Alespoň že nikdo nezemřel. „Jsou William a Elizabeth doma?“ zeptal se, aniž vkročil dovnitř.

„Jsou v jídelně. Nechám prostřít i pro vás, pane.“

„To nebude nutné. Já… Asi se nezdržím.“

„Ale pane…“

„Můžeš jim oznámit, že jsem přijel,“ přerušil ho Phineas. Majordomus přikývl, a když se otočil, Phin ho chytil za paži. „Vlastně ne. Raději tam hned vtrhnu.“ Jinak by možná neměl příležitost vůbec je vidět.

„Jak si přejete, pane Phineasi.“

Mladý muž se napřímil a vstoupil do domu. Přestože mu bylo jasné, že tomuto okamžiku přikládá zbytečně velký význam, žaludek měl stažený.

Kráčel dlouhou chodbou k jídelně a po chvilce zastavil před pootevřenými dveřmi. Dolehly k němu tiché hlasy jeho mladší sestry a staršího bratra. Jediných členů jeho rodiny.

To bude dobré, ujišťoval se. Proboha, když kolem něho střílela děla, nezažíval takový strach jako teď. Čelit smrti je patrně snadnější než zvládnout tuto situaci. Zhluboka se nadechl a otevřel.

William rozhodně nevypadá, že se chystá ulehnout na smrtelnou postel. Elizabeth mu tedy lhala. A měl se majordoma zeptat, zda lord Quence nepozval na večeři hosty.

„Zdravím.“

Vzhledem k tomu, kolik času měl na vymyšlení vhodného pozdravu, mohl použít nějaký lepší. Avšak při pohledu na bratra, jak sedí v čele stolu s vidličkou v ruce a zdravou barvou ve tváři…, zůstal jako omráčený. Byl vděčný, že ze sebe vypravil alespoň jedno souvislé slovo.

Štíhlá mladá dáma se zrzavými vlasy vedle Williama vstala. „Phine!“ vykřikla. Než mohl udělat další krok, stála u něho a objala ho.

„Elizabeth,“ zašeptal. Poznal ji jenom proto, že se velice podobala jejich zemřelé matce.

„Věděla jsem, že přijedeš!“

„Požádala jsi mě o to.“

„Opravdu?“ řekl starší bratr tlumeným hlasem.

Phineas se vymanil ze sestřina objetí. „Williame…“

„Napsala jsem mu, aby nás navštívil," přerušila ho sestra a stále mu svírala ruku. „Neřekla jsem ti to, protože…"

„To je jedno," skočil jí do řeči vikomt. Od chvíle, kdy spatřil mladšího bratra ve dveřích, byl bledý. „Lorde Donnelly, paní Donnellyová, slečno Donnellyová, omluvíte nás, prosím, na okamžik?"

Světlovlasý muž na opačném konci stolu pokývl. „Ovšemže, Williame. Dokážeme se zabavit sami."

Phineas se zachvěl. *Slečna Donnellyová? Alysa?* Letmo pohlédl na dívku s hnědýma očima a tmavými vlasy. Vzápětí už sluha odvážel Williama na kolečkovém křesle od stolu. Phin opět soustředil pozornost na bratra.

„Do dopoledního salonu, Andrewsi," nařídil vikomt stále chladným tónem.

Elizabeth je následovala a táhla Phina za sebou. Stala se z ní přitažlivá mladá dáma. Obličej jí lemovaly zrzavé lokny a ve světle hnědých očích tančily veselé jiskřičky. Když se viděli naposledy, bylo jí sedm.

Andrews zavezl Williama před krb. Pak odešel a tiše za sebou zavřel. Phineas na okamžik zvažoval, že se rozběhne za ním. Kdyby to udělal, nikdy by se nedozvěděl, co se děje.

Rozhostilo se ticho. William na něho upíral zrak. Pak se podíval na sestru. „Proč jsi ho požádala, aby nás navštívil?"

„Protože je to už deset let," odpověděla dívka stroze se zdviženou bradou.

„Napsala mi, že jsi na smrtelné posteli," podotkl Phineas.

„Jinak bys domů nepřijel," opáčila a zamračila se. Najednou vypadala jako holčička, kterou si pamatoval. „A nekřičte na mě jenom proto, abyste spolu nemuseli mluvit."

Phin přimhouřil oči. „Jestli má tohle být jakási nepovedená rodinná sešlost, mám jiné povinnosti."

„Ach, jsi tedy zklamaný, že jsem neodešel na onen svět," prohodil William.

„Ne," odsekl Phineas a krátce svraštil čelo. „Dělal jsem si starosti."

„Nemusíš. Jednou budeš dědit. Ze závěti jsem tě nevyloučil."

Bratrova slova Phina překvapila. Zhluboka se nadechl. Nebyl zvyklý vstupovat do bitvy z pozice slabšího a po deseti letech v armádě na tom rozhodně nehodlá nic měnit. „Mám zůstat? Nebo odejít?“

„Zůstaneš,“ prohlásila Elizabeth a opět mu sevřela paži.

Phineas na ni pohlédl. Ve tváři měla napjatý výraz. Nejraději by jí vyčetl, že ho lstí nalákala domů. Ona je v tom však nevinně. „Proč jsi mi sakra napsala, že William umírá?“ zavrčel. „Nelíbí se mi, když ze mě někdo dělá hlupáka.“

William zvedl obočí, ale mlčel. Elizabethino sevření zesílilo. „Protože je nutné, abys tady byl,“ odpověděla důrazně.

Phineas jí pohlédl do očí a hledal v nich vysvětlení. Rozpoložení člověka dokázal odhadnout během okamžiku. Teď poznal, že sestru něco znepokojuje. A ne pouze to, zda tady zůstane do rána. „Nechceš upřesnit z jakého důvodu?“

„Beth a já nejsme ti, kteří by měli zodpovídat otázky, Phine,“ pravil William.

Jeho mladší bratr vydechl. Vztek, který jím lomcoval, se zmírnil. „Williame, cesta sem mi trvala téměř týden. Jsem velice unavený. Jestli chceš, zašermovat si můžeme zítra. Nebo odjedu dnes večer, pokud si to přeješ. Přijel jsem na požádání a nic víc nevím.“

„Nikdy jsi nebýval zrovna vstřícný, když tě někdo o něco požádal,“ řekl lord Quence tichým hlasem.

Phineas si náhle připadal, že je mu opět sedmnáct a kárá ho jeho tehdy čtyřiadvacetiletý bratr. Honem ten pocit potlačil. Už není hloupý mladík, ale přesvědčit o tom svoji rodinu si očividně vyžádá více úsilí.

Říct jim, že si ani nedokážou představit, jakými hrůzami si prošel, nepovažoval za vhodné. Ne když je William upoutaný na kolečkové křeslo. „Nepřivádí mě sem žádné postranní úmysly, což můžu dokázat tak, že ihned odjedu,“ vypravil ze sebe. „Jak jsem už zmínil, měl jsem obavy. Nic jiného v tom není.“

William se k němu otočil a jejich pohledy se střetly. „Nechci, aby si sousedé mysleli, že jsme vyhnali člena rodiny,“ pronesl konečně. „Digby ti přinese talíř a navečeříš se s námi.“

Večeře. Hlavou mu bleskla myšlenka, která naštěstí neměla nic společného s vinou ani podezřením. Při návratu do Quence Parku byl připravený na všechno, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že spatří *ji*. Pokývl. „Dnes večer jsi pozval Donnellyovy," pravil klidným hlasem. „Jsou vikomtovi příbuzní?"

„Richard, vikomt Donnelly, je jeho dědic. Ta starší žena je jeho matka, Ernesta. Alysu znáš. Dělá Ernestě společnost."

„Alysa," hlesl zamyšleně. „Neviděl jsem ji… roky," dodal a v duchu si vynadal. Teď by se neměl rozptylovat, ale Alysa Donnellyová bývala jeho nejbližší přítelkyně. City, které k ní choval, by bratrskou láskou zrovna nenazval.

„Ano. Ona by patrně řekla totéž o tobě," prohodil William, který naštěstí neoplývá schopností číst myšlenky. „Beth, prosím dojdi pro Andrewse. A vyřiď Digbymu…"

„Už běžím," přerušila ho sestra. Vyslala k Phineovi nečitelný pohled a záhy nato zmizela na chodbě, aniž za sebou zavřela.

„Takovou si ji nepamatuji," poznamenal Phineas.

„Buď na ni hodný," řekl William. Do místnosti vstoupil Andrews. „Ona tě zbožňuje. Nedopusť, aby toho litovala."

Phin zůstal stát na místě, zatímco Andrews odvezl jeho bratra do jídelny. Střela, která ho kdysi zasáhla do paže, bolela méně než bratrova slova.

Zdrží se doma tak dlouho, dokud William nerozhodne jinak. Je bratrovým dlužníkem. Neudržované pozemky jsou dostatečným důkazem, že byl pryč příliš dlouho. Ale je v tom ještě něco víc. Elizabethin dopis, pohledy, které k němu vysílá, a narážky v její dřívější korespondenci, které záměrně přehlížel – je zkrátka nutné, aby zde zůstal. Musí zjistit, co se děje.